

Denne side er maskinoversat [\[Link\]](#). Maskinoversættelser kan indeholde fejl, der potentielt gør teksten mindre klar og nøjagtig. Ombudsmanden påtager sig intet ansvar for eventuelle afvigelser. For de mest pålidelige oplysninger og den største retssikkerhed henvises der til originalversionen på engelsk, som der er linket til ovenfor. Læs mere i vores [sprog- og oversættelsespolitik](#) [\[Link\]](#).

Afgørelse i sag 2365/2009/(MAM)KM - Afslag på at offentliggøre breve på Kommissionens interne diskussionsforum og undladelse af at undersøge påstanden om et nationalt evalueringssystem for højtstående tjenestemænd i Kommissionen

Afgørelse

Sag 2365/2009/(MAM)KM - Indledt den 16/10/2009 - Henstilling om 06/12/2011 - Afgørelse af 17/12/2012

Klageren, der er tidligere tjenestemand ved Europa-Kommissionen, fremsendte tre breve til offentliggørelse på diskussionsforummet på Intracomm, Kommissionens intranet. Det første af disse breve var en samling af citater fra presseartikler, der drejede sig om, at en tjenestemand ved Kommissionen havde mødtes med og udleveret fortrolige oplysninger til journalister, der havde givet sig ud for at være repræsentanter for kinesiske virksomheder. Det andet vedrørte en anden presseartikel skrevet i samme anledning, og hvori det hed, at den tyske regering havde indført et system til evaluering af højtstående tyske tjenestemænd i Kommissionen. Det tredje brev kritiserede det forhold, at ikke alle Kommissionens pressemeddelelser var tilgængelige i dens RAPID-database. Klageren bad ligeledes Kommissionen om at undersøge det tyske evalueringssystem og sikre, at alle pressemeddelelser blev gjort tilgængelige online i RAPID-databasen.

Kommissionen afviste anmodningerne og argumenterede, at den ikke kunne offentliggøre brevene i sit interne forum, idet de indeholdt beskyldninger, der ville underminere beskyttelsen af princippet om uskyldsformodning. Klageren henvendte sig derfor til Den Europæiske Ombudsmand, der indledte en undersøgelse.

Kommissionen fastholdt i sin udtalelse, at den ikke kunne offentliggøre brevene. Den argumenterede videre, at der, eftersom den udpegede alle sine tjenestemænd selv, ikke var noget grundlag for at undersøge » påstanden om det tyske evalueringssystem «. Den forklarede videre, at de pressemeddelelser, som klageren omtalte, ikke automatisk blev lagt ind i RAPID-databasen, men den bestræbte sig på at sikre, at dette blev gjort manuelt. Klageren

fastholdt sin klage i sine bemærkninger.

Ombudsmanden bemærkede, at det i Kommissionens redaktionelle politik blev anført, at breve ville blive offentliggjort på dens intranet i deres fulde længde, medmindre de var injurierende, fremsatte beskyldninger eller på anden måde kunne skade institutionens interesser. Eftersom det ikke fremgik, at klageren, selv hvor han refererede til eller citerede fra presseartikler og Kommissionens egen pressemeddelelse om sagen, havde til hensigt eller ønskede, at hans læsere skulle tænke, at den pågældende person rent faktisk var skyldig, og ikke gjorde beskyldningerne i visse pressemeddelelser til sine egne, konkluderede Ombudsmanden, at Kommissionen ikke havde påvist, at brevene overtrådte dens redaktionelle politik. Derudover fandt Ombudsmanden, at eftersom et nationalt evalueringssystem kunne underminere loyaliteten hos Kommissionens medarbejdere, fortjente den at blive undersøgt nærmere. Endelig fandt han, at ikke alle pressemeddelelser reelt var tilgængelige på RAPID-databasen. Han anbefalede derfor, at Kommissionen skulle offentliggøre de pågældende breve, undersøge det » *evalueringssystem* », som påståedes indført af den tyske regering, og sikre at alle dens pressemeddelelser var tilgængelige online.

I sit svar fastholdt Kommissionen sit synspunkt om, at den blev nødt til at værne om princippet om uskyldsformodning og ikke kunne offentliggøre det første brev. Den meddelte imidlertid, at den som et kompromis ville offentliggøre det andet og tredje brev, men samtidig slette alle henvisninger til sagen og til den pågældende tjenestemand. Desuden bekræftede den, at de pressemeddelelser, som klageren havde omtalt, nu var tilgængelige online, og at den » *intensiverede sin indsats* » for at sikre, at alle fremtidige pressemeddelelser ville blive gjort tilgængelige.

Ombudsmanden konkluderede, at Kommissionen ikke havde fulgt hans forslag til henstilling med hensyn til den fulde offentliggørelse af alle brevene, og undersøgelsen af det påståede evalueringssystem for højtstående tyske tjenestemænd. Han fremsatte derfor to kritiske bemærkninger. Med hensyn til adgangen til alle pressemeddelelser online noterede han med tilfredshed, at Kommissionen havde intensiveret sin indsats i denne henseende. Han fandt derfor ikke, at der var noget grundlag for yderligere undersøgelser i den forbindelse og afsluttede sagen.

Baggrunden for klagen

1. Klageren er tidligere embedsmand i Europa-Kommissionen. Den 2. februar 2009, da han stadig arbejdede i Kommissionen, sendte han et brev med titlen "@europa.de" til offentliggørelse på et diskussionsforum på Intracomm, Kommissionens intranet. Brevet vedrørte en Sunday Times-artikel, ifølge hvilken en højtstående embedsmand fra Kommissionen havde mødt journalister, der repræsenterede en kinesisk virksomhed, og gav dem oplysninger om igangværende antidumpingprocedurer [1]. Brevet, som indeholdt klagerens bemærkninger, blev ikke offentliggjort. Der blev ikke givet nogen forklaring til klageren. Den 4. februar 2009 fremsendte klageren en revideret udgave af skrivelsen, som på dette tidspunkt kun indeholdt

citater fra flere avisartikler. Igen blev brevet ikke offentliggjort, og klageren modtog ingen forklaring.

2. Den 9. februar 2009 sendte klageren en skrivelse til den ansvarlige for det relevante diskussionsforum (herefter "redaktøren"), hvori han bad ham offentliggøre sin skrivelse, i det mindste i udgaven af 4. februar 2009, eller forklare, hvorfor skrivelsen ikke blev offentliggjort. Den 25. februar 2009 modtog han et svar, hvori kontorchefen for kommunikation og informationsstyring i det daværende generaldirektorat ("GD") for Administration forklarede, at den redaktionelle politik for offentliggørelse af breve på det relevante diskussionsforum om Intracomm var som følger:

"Breve offentliggøres i deres helhed på intranettet, medmindre kontorchefen for intern kommunikation eller chefredaktøren for Commission en Direct under hendes myndighed anser dem for at være:

- libelløs eller potentielt libelløs;
- fornærmelse eller fremsættelse af beskyldninger mod navngivne eller let identificerbare personer
- ellers vil det være til skade for institutionens interesser eller være i strid med almindeligt anerkendte anstændighedsstandarder."

3. Kontorchefen anførte også, at klagerens skrivelse fremsatte en række bemærkninger vedrørende en navngiven kollega "om et spørgsmål, der i øjeblikket er genstand for en igangværende intern OLAF-undersøgelse". Kommissionen var forpligtet til at beskytte denne tjenestemand mod en offentlig debat om intranettet på grund af uskyldsformodningen. Det tilføjede, at "hans har intet at gøre med censur, som du bør vide. Ytringsfrihed betyder ikke en forpligtelse for andre til at offentliggøre."

4. Den 10. og 23. marts 2009 sendte klageren endnu et brev med titlen "Made in Germany". I dette brev fremhævede han en artikel offentliggjort af Spiegel, et tysk nyhedsmagasin, ifølge hvilket den tyske regering anvender et system, der evaluerer topembedsmænd med tysk statsborgerskab i internationale organisationer, herunder EU, for at afgøre, om de er egnede til højere opgaver på den internationale arena [2]. Dette brev blev heller ikke offentliggjort, og der blev heller ikke givet nogen forklaring.

5. Den 2. april 2009 sendte klageren endnu en skrivelse med overskriften "Rapid, men unøjagtig" med påstand om, at Kommissionen skjulte visse ubejlejlige pressemeddelelser og anførte, at en række pressemeddelelser, herunder en vedrørende Sunday Times-artiklen, ikke kunne findes i Kommissionens database over pressemeddelelser (herefter "RAPID-databasen"). Dette brev blev heller ikke offentliggjort, og klageren modtog ingen oplysninger om årsagerne til denne afvisning.

6. Den 14. april 2009 skrev klageren derfor til redaktionen med anmodning om en forklaring. Redaktionen svarede den 21. april 2009, at Kommissionen generelt var "mod gengivelse af artikler fra pressen, der anklagede eller brugte innuendo mod kolleger". Som reglerne og anbefalingerne på webstedet viste, skulle det relevante diskussionsforum være et sted for

positiv interaktion mellem kolleger og ikke et sted for beskyldninger.

7. Den 27. april 2009 indgav klageren en klage i henhold til artikel 90, stk. 2, i vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union med påstand om annullation af afgørelserne om ikke at offentliggøre ovennævnte skrivelser. I forbindelse med sit første brev ("@europa.de") hævdede han, at selv om Kommissionen kun kunne afvise breve, hvis de overtrådte den redaktionelle politik, havde den ikke forklaret, hvordan hans brev kunne falde ind under denne kategori. Klageren fremførte, at hans brev ikke var fornærmende og ikke fremsatte nogen injurierende beskyldninger, men snarere indsamlede en række citater fra offentligt tilgængelige kilder. Under alle omstændigheder skulle den redaktionelle politik respektere den omstændighed, at ytringsfriheden var en værdi, der blev opretholdt ved vedtægten. I denne forbindelse henviste han til den omstændighed, at en belgisk domstol havde afslået en ansøgning fra Kommissionens tjenestemand, som var nævnt i hans skrivelser, om at forhindre en NGO i at nævne hans navn i forbindelse med en pris, der havde til formål at fremhæve lobbyvirksomhed omkring EU-institutionerne.

8. Klageren anfægtede også redaktionens begrundelse for ikke at offentliggøre sine andre breve ("Made in Germany" og "Rapid, men unøjagtigt") på Intracomm. Han hævdede, at disse breve ikke indeholdt nogen innuendo eller beskyldninger mod kolleger. Hans citater fra *Spiegel*-artiklen var, så vidt han vidste, ikke blevet udfordret af den tyske regering, og i "Rapid, men unøjagtigt" citerede han faktisk fra en pressemeddelelse fra Kommissionen. Der var derfor intet grundlag for Kommissionens påstand om, at brevene indeholdt "innuendo eller beskyldninger mod kolleger".

9. I forbindelse med de spørgsmål, der blev rejst i hans brev med titlen "Made in Germany", anmodede klageren endvidere Kommissionen om at undersøge, i hvilket omfang den tyske regerings vurdering af toptyske embedsmænd undergravede deres upartiskhed. Han anmodede også Kommissionen om at anlægge sag mod Tyskland med henblik på at gennemføre denne evalueringsproces, som efter hans mening undergravede grundlæggende principper for den europæiske offentlige tjeneste, og sikre, at alle pressemeddelelser til enhver tid er tilgængelige i RAPID-databasen.

10. Den 27. maj 2009 afviste Kommissionen klagen i henhold til artikel 90, stk. 2, idet ingen af de rejste spørgsmål udgjorde en retsakt, der kunne anfægtes ved en sådan klage.

11. Den 17. september 2009 henvendte klageren sig derfor til Den Europæiske Ombudsmand med hensyn til hans klage.

Undersøgelsens genstand

12. Klageren fremsatte følgende påstande og påstande:

Beskyldninger:

1. Kommissionen afviste fejlagtigt at offentliggøre tre artikler skrevet af klageren på Intracomm. Den undlod at give en passende begrundelse for sin afvisning af artiklerne.
2. Kommissionen afviste med urette at undersøge, om de øverste tyske tjenestemænd i Kommissionen var blevet kompromitteret i deres upartiskhed som følge af, at Tyskland havde et evalueringssystem for tyske topembedsmænd i internationale institutioner.
3. Kommissionen afviste med urette at indlede en retssag mod Tyskland for at have krænket grundlæggende principper for den europæiske offentlige tjeneste ved at anvende et sådant evalueringssystem.
4. Kommissionen har med urette undladt at sikre, at alle pressemeddelelser til enhver tid er tilgængelige i RAPID-databasen.

Påstande:

1. Kommissionen bør offentliggøre klagerens breve på Intracomm.
2. Kommissionen bør undersøge, om det tyske evalueringssystem bringer de tyske tjenestemænds uvildighed i fare.
3. Kommissionen bør anlægge sag mod Tyskland for at undergrave grundlæggende principper for den europæiske offentlige tjeneste ved at anvende et sådant evalueringssystem.
4. Kommissionen bør sikre, at alle pressemeddelelser til enhver tid er tilgængelige i RAPID-databasen.

Undersøgelsen

13. Den 16. oktober 2009 indledte Ombudsmanden en undersøgelse og anmodede Kommissionen om en udtalelse om klagen.
14. Den 3. marts 2010 fremsendte Kommissionen sin udtalelse. Efter at have gennemgået denne udtalelse nåede Ombudsmanden frem til den konklusion, at han havde brug for yderligere oplysninger til at behandle denne sag. Den 9. marts 2010 anmodede han derfor Kommissionen om at fremlægge disse oplysninger.
15. Den 17. maj 2010 fremsendte Kommissionen sit svar, som blev sendt til klageren med en opfordring til at fremsætte bemærkninger. Klagerens bemærkninger til dette svar og Kommissionens udtalelse blev modtaget den 25. maj 2010.
16. Den 15. december 2010 anmodede Ombudsmanden Kommissionen om yderligere oplysninger. Kommissionen sendte sit svar den 8. februar 2011, og Ombudsmanden fremsendte det til klageren med en opfordring til at fremsætte bemærkninger. Klagerens

bemærkninger blev modtaget den 24. februar 2011. I disse bemærkninger fastholdt klageren i det væsentlige sin klage og rejste ingen nye spørgsmål.

17. Den 6. december 2011 fremsatte Ombudsmanden et udkast til henstilling. Kommissionen afgav sin detaljerede udtalelse om udkastet til henstilling den 25. april 2012. Den 8. maj 2012 fremsendte Ombudsmanden den til klageren med en opfordring til at fremsætte bemærkninger. Klageren fremsatte sine bemærkninger den 24. maj 2012.

Ombudsmandens analyse og konklusioner

Indledende bemærkninger

18. I sine bemærkninger til Kommissionens detaljerede udtalelse om Ombudsmandens udkast til henstilling anførte klageren, at Kommissionen efter hans mening bevidst havde forsinket sine svar til Ombudsmanden, selv om disse svar altid var meget korte. Klageren opfordrede derfor Ombudsmanden til at udarbejde en særlig rapport til Parlamentet for at kritisere Kommissionen.

19. Selv om det i denne henseende fremgår af den brevveksling, der fulgte efter indledningen af undersøgelsen (jf. præmis 13-17 ovenfor), at Kommissionens svar på Ombudsmandens anmodninger om oplysninger faktisk blev fremsendt med en vis forsinkelse, er der intet, der tyder på, at de pågældende forsinkelser faktisk var forsætlige. Ombudsmanden mener derfor ikke, at disse forsinkelser rejser et principielt spørgsmål. Under disse omstændigheder er en særlig rapport ikke berettiget.

A. Påståelse om, at Kommissionen med urette nægtede at offentliggøre tre artikler skrevet af klageren om Intracomm og ikke gav en behørig begrundelse for sin afgørelse og tilhørende påstand

Argumenter fremført for Ombudsmanden

20. Klageren hævdede, at Kommissionen kun kunne afvise breve, hvis de overtrådte den redaktionelle politik. Efter klagerens opfattelse var ingen af hans breve imidlertid i strid med Kommissionens redaktionelle politik, da de hovedsagelig bestod af citater fra offentligt tilgængelige avisartikler. Faktisk indeholdt citatet fra pressen i sit brev med titlen "Made in Germany", som Kommissionen havde afvist, fordi "*gengivelse af artikler fra pressen, der beskylder eller bruger innuendo mod kolleger, [skal] undgås*", end ikke nogen innuendo eller anklage. Brevet med titlen "Rapid, men unøjagtigt" citerede ikke fra pressen, men fra en pressemeddelelse fra Kommissionen. Under alle omstændigheder fandt klageren, at ytringsfriheden var vigtigere end uskyldsformodningen, og bemærkede, at Kommissionen ved ikke at offentliggøre sine skrivelser tilsidesatte ovennævnte ret, som også var afspejlet i

vedtægtens artikel 17a.

21. I sin udtalelse henviste Kommissionen til sin afgørelse vedrørende klagerens klage i henhold til artikel 90, stk. 2, som afviste klagen. Den gentog endvidere den begrundelse, som den havde anført i sine skrivelser af 25. februar og 21. april 2009.

22. I sit svar på Ombudsmandens anmodning om en udtalelse om indholdet af den relevante påstand og påstand bemærkede Kommissionen, at tjenestemændene ikke havde ret til at få offentliggjort deres skrivelser. Den redaktionelle politik, der blev offentliggjort på webstedet, var helt klar i denne henseende, og medarbejderne kunne derfor forventes at forstå grænserne for, hvad der kunne offentliggøres. I det foreliggende tilfælde ville det have været uacceptabelt, at Kommissionen offentliggjorde enhver skrivelse, der kunne påvirke uskyldsformodningen hos en ansat, der var genstand for en undersøgelse. Kommissionen understregede, at dette var blevet gjort meget klart i sin kommunikation med klageren.

23. Efter at have analyseret dette svar anmodede Ombudsmanden Kommissionen om at bekræfte, at den ved at erklære, at det ville have været uacceptabelt, at den kunne offentliggøre en skrivelse, der ville påvirke en ansats uskyldsformodning, henviste til det tredje led i det dokument, der beskriver dens redaktionelle politik (breve, der anses for at skade institutionens interesser). Kommissionen bekræftede, at dette var tilfældet, og bemærkede, at det andet led (breve, der anses for at være fornærmende eller for at fremsætte beskyldninger mod navngivne eller let identificerbare personer) også var relevante. Dette skyldtes, at klagerens breve nævnte en "navngiven eller let identificerbar person", som var genstand for en igangværende undersøgelse foretaget af Kommissionens undersøgelses- og disciplinærkontor ("IDOC"). Som traktaternes vogter skulle Kommissionen til enhver tid opretholde uskyldsformodningen, et grundlæggende retsprincip.

24. I forbindelse med brevet med titlen "@europa.de" spurgte Ombudsmanden, om Kommissionen nu kunne overveje at offentliggøre den i diskussionsforummet under hensyntagen til, at emnet for skrivelser var blevet drøftet i to offentligt tilgængelige domme afsagt af EU-Personaleretten, og at den pågældende tjenestemand i Kommissionen havde indrømmet at møde de "*kinesiske forretningsmænd*" og give dem oplysninger om igangværende antidumpingprocedurer. Kommissionen svarede, at dens forpligtelse til at beskytte uskyldsformodningen fortsat var relevant, selv om den pågældende sag var blevet dækket af pressen. Den tilføjede, at den under alle omstændigheder ikke havde til hensigt at acceptere drøftelser på sit intranet om individuelle medarbejderes adfærd, karakter eller fortjenester.

25. Med hensyn til brevene "Made in Germany" og "Rapid, men unøjagtig", bemærkede Ombudsmanden, at de vedrørte Spiegel-artiklen om et tysk ratingsystem for topembedsmænd i Kommissionen og tilgængeligheden af Kommissionens pressemeddelelser. Han anmodede derfor Kommissionen om at forklare, hvordan offentliggørelsen af disse skrivelser "kan påvirke den enkelte medarbejders uskyldsformodning", og hvordan disse skrivelser kan anses for at "anklage eller bruge innuendo mod kolleger". I sit svar på Ombudsmandens anmodning om yderligere oplysninger, som også vedrørte andre punkter, behandlede Kommissionen ikke disse

spørgsmål.

26. I sine bemærkninger fastholdt klageren sin klage og afviste Kommissionens argument om, at tjenestemændene ikke havde ret til at få deres breve offentliggjort i diskussionsforummet. Den redaktionelle politik erklærede, at "breve vil blive offentliggjort fuldt ud, medmindre" nogen af undtagelserne gælder. I denne henseende havde Kommissionen endnu ikke forklaret sin opfattelse af, at hans skrivelser var fornærmende eller injurierende eller fremsatte beskyldninger mod navngivne eller let identificerbare personer.

27. I sit brev med titlen "@europa.de" citerede han blot fra offentligt tilgængelige kilder. "Made in Germany" vedrørte ikke engang navngivne personer og nævnte ikke engang den embedsmand i Kommissionen, hvis uskyldsformodning Kommissionen erklærede, at den skulle beskytte. I stedet vedrørte den den tyske stats ratingsystem. I begge breve med overskriften "Rapid, men unøjagtig" og "@europa.de" citerede han faktisk en pressemeddelelse, som Kommissionen selv havde offentliggjort, nemlig selve pressemeddelelsen, som Personaleretten ikke anså for at være i strid med uskyldsformodningen. Dette gjorde det absurd, at Kommissionen nægtede at offentliggøre denne særlige skrivelse under henvisning til dette princip. Endvidere indeholdt hans skrivelser faktiske omstændigheder, som fortsat var relevante, uanset om den pågældende tjenestemand blev fundet skyldig eller ej, og de gav ikke " *den forudfattede idé om, at den tiltalte har begået den tiltalte* " [3] .

28. Den omstændighed, at et brev navngav en person eller gjorde det let at identificere ham eller hende, var ikke tilstrækkeligt til, at det ikke kunne offentliggøres. Den redaktionelle politik krævede snarere, at Kommissionen skulle godtgøre, at skrivelserne indeholdt fornærmelser eller beskyldninger mod denne person. Det ser således ud til, at Kommissionen fortolkede sin redaktionelle politik for bredt. Faktisk bebudede den i sin udtalelse en politik med systematisk censur, da den erklærede, at den " *ikke havde til hensigt at acceptere debatter på sit intranet om individuelle medarbejdere, deres fortjenester, adfærd, karakter osv.* " Det syntes ikke at bekymre sig om, hvorvidt det respekterede sin egen redaktionelle politik og dermed overtrådte princippet om ytringsfrihed.

29. Med hensyn til Kommissionens påstand om, at offentliggørelsen af brevet med titlen "@europa.de" ville skade dens interesser, fremførte klageren, at disse interesser skulle defineres klart. Kommissionen havde i denne forbindelse henvist til uskyldsformodningen hos en tjenestemand, der " *er genstand for en igangværende undersøgelse foretaget af Kommissionens undersøgelses- og disciplinærkontor (IDOC)* ". Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF) havde imidlertid afsluttet sin undersøgelse af den pågældende tjenestemands adfærd som beskrevet i Sunday Times-artiklen den 29. januar 2009. Den havde derefter indledt endnu en undersøgelse af påstandene vedrørende GD Handel og meddelte den 25. februar 2010 klageren, at Kommissionens indledning af disciplinærsager over for den pågældende tjenestemand ville afhænge af "resultatet af vores procedure og vores henstilling" i forbindelse med denne procedure. Den 22. september 2010 meddelte OLAF klageren, at denne undersøgelse nu også var afsluttet, og at OLAF anbefalede, at der ikke blev truffet opfølgende foranstaltninger.

30. Klageren fremførte, at hans brev med titlen " @europa.de " under alle omstændigheder ikke var i strid med uskyldsformodningen. Kommissionen havde selv henvist til Sunday Times-artiklen, som han påberåbte sig som begrundelse for sin beslutning om at suspendere den pågældende tjenestemand. EU-Personaleretten havde i sin dom henvist til, at denne artikel var "meget detaljeret og gentagne gange rapporter, og i citationstegn sagsøgerens svar på de spørgsmål, som journalisterne havde stillet ham" [4] , og at den pågældende tjenestemand faktisk havde "indgivet nogle af de faktiske omstændigheder, der er beskrevet i artiklen i Sunday Times", navnlig efter at have meddelt oplysninger om antidumpingprocedurer til de "kinesiske forretningsfolk".

Ombudsmandens vurdering, der førte til et udkast til henstilling

31. Inden Ombudsmanden undersøgte Kommissionens holdning til hver af de skrivelser, som klageren fremsendte til den med henblik på offentliggørelse i diskussionsforummet, fandt Ombudsmanden det hensigtsmæssigt at fremsætte en række indledende bemærkninger.

32. For det første har Kommissionen gjort gældende, at tjenestemænd ikke har ret til at offentliggjøre skrivelser i diskussionsforummet. Ombudsmanden bemærkede imidlertid, at Kommissionen fastlagde en redaktionel politik i denne forbindelse. I henhold til dette dokument vil bogstaverne "blive offentliggjort", medmindre en af tre undtagelser finder anvendelse. Under disse omstændigheder måtte Kommissionens beslutning om ikke at offentliggøre de skrivelser, som klageren havde fremsendt, vurderes i forhold til de regler, som Kommissionen fastsatte i denne henseende. det er den redaktionelle politik og de principper, som den implementerer.

33. For det andet anfægtede klageren ikke de regler, som Kommissionen havde fastsat i sin redaktionelle politik. I stedet hævdede han, at disse regler blev fortolket og anvendt for bredt. Ombudsmandens analyse fokuserede derfor på spørgsmålet om, hvorvidt afgørelserne om ikke at offentliggøre de skrivelser, som klageren havde indgivet, kunne begrundes med henvisning til den redaktionelle politik, som Kommissionen selv vedtog og meddelte sine medarbejdere.

34. For det tredje, og som klageren korrekt påpegede, fremgår det af den redaktionelle politik, at breve, der indsendes til offentliggørelse, vil blive offentliggjort fuldt ud i diskussionsforummet, medmindre en af undtagelserne finder anvendelse. Offentliggørelse er derfor reglen og ikke-offentliggørelse undtagelsen.

35. For det fjerde er det korrekt, at Kommissionen ikke var forpligtet til at føre en sådan generel politik. Det kan desuden ændre denne generelle politik, fordi ytringsfriheden, som Kommissionen med rette har påpeget, ikke indebærer en forpligtelse for andre til at offentliggøre. Det forholder sig imidlertid ikke desto mindre således, at Kommissionen har vedtaget og meddelt sine ansatte den ovenfor nævnte generelle politik. Denne politik kunne kun forstås som en beslutning om at gøre Intracomm til et forum, hvor embedsmænd frit kan udtrykke deres synspunkter, kun med forbehold af de meddelte undtagelser. Dette afspejler ytringsfriheden, som er en grundlæggende rettighed, der er sikret ved artikel 10 i den europæiske menneskerettighedskonvention (herefter "EMRK") og artikel 11 i Den Europæiske

Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter "chartret"). Det er også en af de rettigheder for tjenestemænd, der er sikret ved vedtægten (artikel 17a). I henhold til chartrets artikel 52, stk. 1, skal enhver begrænsning i udøvelsen af de rettigheder og friheder, der anerkendes i dette charter, "fastsættes ved lov og respektere disse rettigheders og friheders væsentligste indhold. Med forbehold af proportionalitetsprincippet kan der kun indføres begrænsninger, hvis de er nødvendige og reelt opfylder mål af almen interesse, der er anerkendt af Unionen, eller behovet for at beskytte andres rettigheder og friheder." Efter Ombudsmandens opfattelse kan Kommissionen ikke, når den anvender den redaktionelle politik, fortolke de undtagelser, der er fastsat heri, alt for bredt og dermed begrænse en tjenestemands mulighed for frit at udtrykke sig i det forum, der er oprettet med henblik herpå.

36. For det femte anførte Kommissionen i den foreliggende sag, at den ikke havde til hensigt at acceptere drøftelser om individuelle medarbejderes adfærd, karakter eller fortjenester i det relevante diskussionsforum. Ombudsmanden bemærkede, at Kommissionens redaktionelle politik ikke indeholder en sådan undtagelse. Under disse omstændigheder kan Kommissionens beslutninger i den foreliggende sag kun være begrundede, hvis de er omfattet af en af de tre undtagelser, der er fastsat i dens redaktionelle politik, og Kommissionen ikke kan fastsætte *ad hoc*- undtagelser, der går videre end dem, da det ville indebære en urimelig begrænsning af ytringsfriheden.

37. For det sjette forklarede redaktøren i sit svar af 21. april 2009, at Kommissionen "var imod gengivelse af artikler fra pressen, der beskyldte eller brugte innuendo mod kolleger". I denne forbindelse påpegede Ombudsmanden, at den anden undtagelse, der er fastsat i Kommissionens redaktionelle politik, henviser til breve, der anses for at være "anklager mod navngivne eller let identificerbare personer". Det var således klart, at tiltalen skulle fremsættes ved selve skrivelsen, og at den relevante undtagelse ikke ville finde anvendelse i tilfælde, hvor en skrivelse blot beretter om en anklage, der er fremsat af en anden. Ifølge Ombudsmanden var det imidlertid også klart, at det er et fortolkningsspørgsmål, om dette er tilfældet, eller om en skrivelse, selv om den blot har til formål at rapportere om en anklage, der er fremsat af en anden, i virkeligheden gør det klart, at forfatteren deler den opfattelse, som denne tredjepart har givet udtryk for, og dermed gør den nævnte anklage til sin egen. Ombudsmanden tilføjede, at det også bør bemærkes, at offentliggørelsen af en skrivelse, der blot omhandler beskyldninger fremsat af en tredjepart, stadig kan afvises, hvis den tredje undtagelse finder anvendelse.

38. For det syvende henviste Kommissionen med hensyn til denne tredje undtagelse til behovet for at beskytte uskyldsformodningen for at begrunde, at klagerens skrivelser ikke blev offentliggjort. Ombudsmanden bemærkede, at Menneskerettighedsdomstolen har gjort det klart, at der skal findes en balance mellem ytringsfriheden og behovet for at beskytte uskyldsformodningen:

"Ytringsfrihed, der er sikret ved konventionens artikel 10, omfatter frihed til at modtage og videregive oplysninger. Artikel 6, stk. 2, kan derfor ikke forhindre myndighederne i at informere offentligheden om igangværende strafferetlige efterforskninger, men kræver, at de gør dette med al den diskretion og forsigtighed, der er nødvendig for at respektere uskyldsformodningen."

[5]

39. Efter Ombudsmandens opfattelse var det således klart, at en institution ville handle forkert, hvis den offentliggjorde erklæringer, der krænker uskyldsformodningen. Under disse omstændigheder fandt Ombudsmanden det plausibelt, at en institution var af den opfattelse, at udtalelser fra dens ansatte i et diskussionsforum, der ledes af dens tjenestegrene, ville kunne skade dens interesser. Det skal dog erindres, at overholdelsen af den grundlæggende ret til ytringsfrihed kræver, at denne undtagelse, ligesom alle andre, fortolkes omhyggeligt for ikke at fratage den generelle regel, der er baseret på dette princip, enhver betydning.

40. Endelig bemærkede han, at der skulle sondres mellem klagerens påstande og hans påstand for så vidt angår det relevante tidspunkt. Med hensyn til Kommissionens afgørelser om at afvise at offentliggøre klagerens skrivelser var det klart, at Ombudsmanden var nødt til at undersøge, om disse afgørelser var korrekte, da de blev truffet. Ombudsmandens undersøgelse skulle med andre ord baseres på de faktiske omstændigheder, som Kommissionen havde eller kunne have haft kendskab til på dette tidspunkt. Klagerens påstand om, at hans breve skulle offentliggøres, vedrørte imidlertid en foranstaltning, som Kommissionen efter klagerens opfattelse skulle træffe nu eller i fremtiden. For at vurdere denne påstand var Ombudsmanden derfor også nødt til at tage hensyn til den udvikling, der måtte være sket, siden Kommissionen vedtog sine afgørelser om ikke at offentliggøre de nævnte skrivelser.

41. Efter at have redegjort for sin analyse af disse mere generelle punkter undersøgte Ombudsmanden derefter Kommissionens afgørelser om at afvise klagerens skrivelser i forbindelse med hver af disse skrivelser.

(1) Brev med titlen " @europa.de "

42. Kommissionen hævdede, at brevet " @europa .de" ikke kunne offentliggøres, fordi den fremsatte en række bemærkninger vedrørende en navngiven eller let identificerbar kollega om et spørgsmål, som IDOC undersøgte. Den gjorde gældende, at den var forpligtet til at beskytte uskyldsformodningen og ikke kunne offentliggøre noget, der ville være i strid med dette princip. Som svar på Ombudsmandens anden anmodning om yderligere oplysninger forklarede den, at den i denne forbindelse henviste til både den anden og den tredje undtagelse, der er fastsat i den redaktionelle politik.

43. Klageren satte spørgsmålstegn ved, om dette argument var baseret på en korrekt redegørelse for de faktiske omstændigheder. Han tilføjede, at det var tvivlsomt, om den tjenestemand i Kommissionen, som hans artikler henviste til, var genstand for en igangværende IDOC-undersøgelse. I denne forbindelse skal det bemærkes, at Ombudsmanden ved afgørelsen af, om Kommissionens afgørelse om at afvise at offentliggøre den pågældende skrivelse var korrekt, skal tage hensyn til situationen på det tidspunkt, hvor denne afgørelse blev truffet, dvs. i februar 2009. Klageren synes imidlertid ikke at bestride Kommissionens påstand om, at en undersøgelse var i gang på det tidspunkt.

44. Kommissionens argument om, at skrivelsen var omfattet af både den anden og den tredje undtagelse, der er opregnet i den redaktionelle politik, var derfor endnu ikke blevet undersøgt.

45. Først og fremmest skal det dog erindres, at der findes to versioner af " @europa .de "-brevet. I begge versioner introducerede klageren Sunday Times-artiklen ved sin titel og undertitel og gav et link til den. Han henviste derefter til Kommissionens pressemeddelelse, der blev udsendt to dage før offentliggørelsen af artiklen. Ifølge den citerede tekst var Kommissionen blevet kontaktet med påstande om, at en af dens embedsmænd havde haft kontakt med journalister, der udgjorde forretningsfolk, og Kommissionen havde anmodet avisen om at fremlægge beviserne, således at den kunne undersøge sagen. Klagerens skrivelse bemærkede, at OLAF ikke var sikker på, om det rent faktisk kunne lytte til de bånd, der var blevet leveret, da det ikke var klart, om optagelsen havde været lovlig. Den henviste derefter til en *Spiegel* -rapport, der beskriver et system, der bedømmer toptyske tjenestemænd i Kommissionen, der drives af den tyske regering. Et link til denne artikel, som hovedsageligt omhandler den affære, der blev afsløret af Sunday Times, blev også givet. Klagerens skrivelse henviste til vedtægtens artikel 11 (i henhold til hvilken tjenestemænd skal handle upartisk og uafhængigt og være loyale over for Kommissionen) og opfordrede Kommissionen til at undersøge sagen. Den rapporterede endvidere, at den embedsmand, der mødte Sunday Times-journalister, der repræsenterede erhvervslivet, forsøgte at forhindre en NGO i at offentliggøre sit navn i en prisuddeling, men at den belgiske domstol, der behandlede spørgsmålet, fastslog, at ytringsfriheden var vigtigere i denne sag. Endelig anførte den, at den pågældende tjenestemand var næstformand for sammenslutningen af nuværende og tidligere *référéndaires ved* De Europæiske Fællesskabers Domstole.

46. Desuden indeholdt den oprindelige version af klagerens skrivelse nogle " *konklusioner* " og klagerens bemærkninger til sagen og til, hvad han opfattede som Kommissionens uvillighed til at undersøge sagen. Efter indledningen til *Sunday Times* -artiklen bemærkede klageren således, hvor længe den tjenestemand, der var involveret i sagen, havde besat sin stilling og fremlagde sin " *første konklusion* ", nemlig at Kommissionen med urette lod ham forblive i sin følsomme stilling, så længe han gjorde det. Efter at have meddelt, at OLAF var i færd med at analysere, om det havde ret til at lytte til båndene, konkluderede han, at OLAF var tilbøjelig til ikke at anvende de beviser, som Kommissionen havde anmodet om fra *Sunday Times* . Klageren foreslog endvidere, at den omstændighed, at den pågældende tjenestemand havde en ledende stilling i en sammenslutning af tidligere *référéndaires*, ville have indflydelse på udfaldet af den sag, som tjenestemanden havde anlagt mod Kommissionens afgørelse om at suspendere ham. Efter Ombudsmandens opfattelse giver disse " *konklusioner* " det indtryk, at den pågældende tjenestemandes adfærd var af en sådan art, at han ikke burde have fået lov til at beklæde den følsomme stilling, han havde beklædt, og tydeligvis ikke i så lang tid. På denne baggrund kunne den resterende del af teksten, selv om den blot indeholdt oplysninger om, hvad der var blevet offentliggjort andre steder, sandsynligvis opfattes af læserne som en kritik af den pågældende tjenestemand i Kommissionen.

47. I lyset af ovenstående fandt Ombudsmanden, at Kommissionen med rette kunne konkludere, at den oprindelige version af den pågældende skrivelse indeholdt beskyldninger mod den pågældende tjenestemand. Ombudsmanden anførte endvidere, at det følger heraf, at Kommissionens opfattelse af, at denne version af skrivelsen undergraver beskyttelsen af uskyldsformodningen hos den undersøgte tjenestemand, også syntes at være rimelig, for så

vidt angår den tredje undtagelse. Efter Ombudsmandens opfattelse var Kommissionens beslutning om ikke at offentliggøre denne version af "*@europa.de*"-skrivelsen på det relevante diskussionsforum derfor berettiget.

48. På den anden side bestod den reviderede version af klagerens skrivelse, hvorfra klagerens ovennævnte konklusioner og bemærkninger blev fjernet, derfor hovedsagelig af citater fra presseartikler og Kommissionens pressemeddelelse om sagen. Den konkluderede med at understrege, at alle de forhold, den nævnte, stammer fra offentligt tilgængelige kilder og ikke havde til formål at foregribe, om Kommissionens embedsmand var "skyldig eller uskyldig". Det fremgik af en læsning af denne tekst, som blev sammenfattet i præmis 45 ovenfor, at klageren redegjorde for sagen og i den forbindelse citerede titler og undertekster i de relevante artikler samt begrundelsen for, at tjenestemanden blev nomineret til prisen for "værste interessekonflikter". ifølge arrangørerne af denne pris "for at afsløre intern viden om handelstakster for "lobbyister", der faktisk var journalister, der arbejdede under dække". Selv om klageren henviste til og gentog sådanne erklæringer og de relevante artikler, der kunne anses for at fremsætte beskyldninger mod tjenestemanden, fremgik det imidlertid ikke af teksten, at han delte de synspunkter, han rapporterede om, eller fremsatte sådanne beskyldninger.

49. Det kunne derfor ikke anses for godtgjort, at klageren i den anden, redigerede version af skrivelsen fremsatte beskyldninger mod den pågældende tjenestemand.

50. Med hensyn til den tredje undtagelse bemærkede Ombudsmanden, at det er korrekt, at brevet som nævnt ovenfor rapporterede om Sunday Times-sagen på et tidspunkt, hvor undersøgelserne i denne henseende endnu ikke var afsluttet. Dette kan imidlertid ikke i sig selv anses for tilstrækkeligt til, at skrivelsen kan anses for at undergrave uskyldsformodningen. Ombudsmanden mente faktisk, at et forbud mod al rapportering om en sag, der er genstand for en undersøgelse, indtil undersøgelsen er afsluttet, ville begrænse ytringsfriheden uforholdsmæssigt. Det skal bemærkes, at klageren for så vidt angår indberetningen af sagens faktiske omstændigheder henviste til Kommissionens egen pressemeddelelse, som anvender omhyggelige formuleringer, idet han anførte, at avisen "påstod", at en pengeoverførsel "formodet" blev tilbudt til gengæld for rådgivning og information. Desuden kunne det ikke udledes af resten af teksten, at klageren mente og sigtede mod at få sine læsere til at tro, at den pågældende tjenestemand faktisk var skyldig. Ombudsmanden konkluderede, at der således ikke er tegn på, at teksten ville være i strid med den interesse, der er beskyttet af den tredje undtagelse.

51. Det fremgik af ovenstående, at påstanden om, at Kommissionen med urette nægtede at offentliggøre dette brev og ikke havde begrundet sin beslutning, ikke kunne tages til følge for så vidt angår den første version af klagerens skrivelse, men måtte anses for begrundet i forhold til den anden version.

52. Med hensyn til klagerens påstand om, at hans brev skulle offentliggøres, måtte denne påstand, som anført ovenfor, vurderes under hensyntagen til den udvikling, der måtte være sket siden datoen for Kommissionens beslutning i 2009, hvorved den afviste at offentliggøre brevet.

Ombudsmanden bemærkede i den forbindelse, at den sag, som denne skrivelse henviste til, i mellemtiden var blevet indbragt for de europæiske domstole i to tilfælde. I den første af disse sager blev EU-Personaleretten anmodet om at vurdere Kommissionens afgørelse om at suspendere den pågældende tjenestemand. I sin dom af 30. november 2009 bemærkede den, at tjenestemanden under en høring for Kommissionen ved flere lejligheder havde indrømmet at være blevet indbudt til og overværet middage med de "kinesiske forretningsmænd" i restauranter uden at informere sine overordnede herom. Han havde også indrømmet, at han "under de middage, som han var blevet inviteret til, eller under telefonsamtaler havde fremsendt visse oplysninger, navnlig navnene på to kinesiske virksomheder, der var involveret i fremstillingen af stearinlys, som efter en antidumpingprocedure, der på daværende tidspunkt var i gang, sandsynligvis ville opnå status som markedsøkonomisk behandling." [6] I betragtning af disse omstændigheder kunne det derfor ikke udelukkes, at en ny vurdering af sagen nu kunne føre til, at Kommissionen konkluderede, at selv den oprindelige version af *brevet @europa.de* kunne offentliggøres på det relevante diskussionsforum.

53. Ombudsmanden fandt imidlertid, at det ikke var nødvendigt for ham at forfølge dette spørgsmål i den foreliggende sag. Klageren udtrykte sin påstand som værende for offentliggørelsen af hans " *@europa.de*" brev, "i *det mindste i den anden, redigerede version*". Ombudsmanden fandt derfor, at det var legitimt, at han fokuserede på denne anden version af den relevante skrivelse. Det fremgik imidlertid af ovenstående analyse, at den anden version af dette brev ikke var i strid med den redaktionelle politik, og at den derfor burde offentliggøres.

54. I henhold til artikel 3, stk. 5, i hans statut skal Ombudsmanden "i *videst muligt* omfang søge at finde en mindelig løsning på problemet med fejl og forsømmelser og imødekomme klagen". Som det fremgår af ovenstående, besluttede Ombudsmanden imidlertid i den foreliggende sag at tage klagen til følge. Det fremgår endvidere af ovenstående, at Kommissionen afviste Ombudsmandens forslag til en forligstilgang og fastholdt sit synspunkt. En venlig løsning var således ikke mulig. Ombudsmanden fremsatte derfor et udkast til henstilling til Kommissionen og opfordrede den til at offentliggøre den anden version af klagerens skrivelse med titlen "*@europa.de*".

(2) Brev med titlen " *Made in Germany* "

55. Redaktionen havde hævdet, at dette brev ikke kunne offentliggøres, fordi Kommissionen var "mod gengivelse af artikler fra pressen, der anklager eller bruger innuendo mod kolleger". Som svar på Ombudsmandens spørgsmål forklarede Kommissionen, at dens beslutning om ikke at offentliggøre skrivelserne var baseret på både den anden og den tredje undtagelse, der er fastsat i den redaktionelle politik. Som svar på Ombudsmandens spørgsmål om, hvordan offentliggørelsen af denne skrivelse kunne skade Kommissionens interesser ved at påvirke uskyldsformodningen eller ved at anklage eller anvende innuendo mod kolleger, fremlagde Kommissionen imidlertid ingen specifikke argumenter, bortset fra at den ikke havde til hensigt at tillade drøftelser om individuelle medarbejderes fortjenester og adfærd på intranettet.

56. Ombudsmanden anførte, at det ved afgørelsen af, om den nævnte skrivelse kunne være omfattet af den anden undtagelse, skulle bemærkes, at skrivelsen ikke vedrørte en enkelt

tjenestemand i særdeleshed, men i stedet blot redegjorde for påstanden i *Spiegel* -rapporten, hvorefter den tyske regering havde oprettet en gruppe tjenestemænd, som fik til opgave at bedømme højtstående tyske embedsmænd i internationale organisationer. Det er korrekt, at klagerens skrivelse ved indførelsen af dette emne citerede og oversatte titlen på Spiegel-rapporten, hvori dette spørgsmål blev nævnt ("German Top Official in Brussels under Corruption Suspicion") og indeholdt et link til denne artikel. Artiklen beskriver begivenhederne omkring Sunday Times artiklen. Den præsenterer imidlertid ikke beskyldningerne som faktiske omstændigheder (bortset fra, at møderne fandt sted i restauranter i Bruxelles), men rapporterer om påstande som den, der blev videregivet, eller om, at tjenestemanden accepterede et løfte om betaling for disse oplysninger som sådan, idet det præciseres, at der er tale om påstande og ikke faktiske omstændigheder. Ombudsmanden tilføjede, at den blotte omstændighed, at klagerens skrivelse henviser til artiklens titel, under alle omstændigheder ikke betyder, at denne skrivelse indeholdt nogen beskyldninger mod den tjenestemand i Kommissionen, hvis adfærd gav anledning til *Spiegel* -artiklen.

57. Klagerens skrivelse henviste til yderligere to "*personer, der let kan identificeres*", nemlig formanden for Kommissionen og OLAF's direktør. Skrivelsen antydede imidlertid blot, at disse to personer efter klagerens opfattelse sandsynligvis ville få negative konsekvenser, hvis der blev foretaget en undersøgelse af det evalueringssystem, som den tyske regering angiveligt havde indført. Ombudsmanden fandt, at denne erklæring næppe kunne fortolkes som en anklage eller innuendo mod disse to personer.

58. Endelig kunne det tænkes, at skrivelsen kunne fortolkes således, at visse højtstående tyske tjenestemænd i Kommissionen som følge af den vurderingsordning, som den tyske regering angiveligt havde indført, kunne blive foranlediget til at tilsidesætte deres loyalitetsforpligtelse over for EU. Selv om man skulle fortolke dette som en anklage, forholder det sig imidlertid ikke desto mindre således, at de pågældende tjenestemænd hverken var navngivet eller let at identificere. Ombudsmanden mente derfor ikke, at afslaget på at offentliggøre denne skrivelse kunne baseres på den anden undtagelse i den redaktionelle politik.

59. Det skulle således undersøges, om den tredje undtagelse kunne begrunde Kommissionens beslutning om ikke at offentliggøre skrivelsen. Af de grunde, der allerede er anført i forbindelse med hans vurdering af den anden version af *skrivelsen @europa.de*, fandt Ombudsmanden imidlertid ikke, at en skrivelse, der blot indeholdt oplysninger om visse påstande mod en given tjenestemand i andre publikationer, uden at give indtryk af, at skrivelserens ophavsmand anså disse påstande for at være velbegrundede, kunne anses for at kunne undergrave uskyldsformodningen. I den forbindelse blev det også bemærket, at Ombudsmanden anmodede Kommissionen om at præcisere, hvordan offentliggørelsen af denne skrivelse kunne skade Kommissionens interesser ved at undergrave uskyldsformodningen i forhold til den pågældende tjenestemand. Som allerede nævnt ovenfor har Kommissionen ikke kommenteret dette spørgsmål i sit svar. Det måtte derfor konkluderes, at den tredje undtagelse ikke kunne påberåbes som begrundelse for at nægte at offentliggøre dette brev.

60. I lyset af ovenstående fandt Ombudsmanden, at Kommissionen med urette afviste denne skrivelse til offentliggørelse i det relevante diskussionsforum. Han anså dette for at udgøre

endnu et tilfælde af fejl eller forsømmelser. Han fremsatte derfor et udkast til henstilling og opfordrede Kommissionen til også at offentliggøre brevet "*Made in Germany*".

(3) Brevet med titlen

"Rigtigt, men unøjagtigt"

"

61. I brevet "*hurtigt, men unøjagtigt*" rapporterede klageren, at selv om alle Kommissionens pressemeddelelser til enhver tid burde være tilgængelige i RAPID-databasen, kunne en række af dem ikke findes der. Kommissionen havde således ifølge klageren enten begået en fejl eller bevidst skjult ubehagelige pressemeddelelser. Klageren illustrerede sit synspunkt ved at henvise til to eksempler. Den første var den pressemeddelelse, der allerede er nævnt ovenfor og offentliggjort af Kommissionen, efter at den var blevet kontaktet af Sunday Times. Det andet eksempel vedrørte et forbud mod kinesiske mejeriprodukter. Klageren konkluderede, at Kommissionen havde lært af George Orwells *Nineteen Eighty-Four* med henvisning til et afsnit om "fremstilling af fortiden".

62. Redaktøren hævdede, at dette brev ikke kunne offentliggøres, fordi Kommissionen var "mod gengivelse af artikler fra pressen, der anklager eller bruger innuendo mod kolleger". I sin udtalelse uddybede Kommissionen, at dens beslutning om ikke at offentliggøre brevene var baseret på både den anden og den tredje undtagelse, der er fastsat i den redaktionelle politik. Da Ombudsmanden imidlertid anmodede den om at forklare, hvordan beslutningen om ikke at offentliggøre denne skrivelse kunne begrundes ved at anvende disse to undtagelser, fremlagde Kommissionen ingen specifikke argumenter.

63. For så vidt angår den anden undtagelse fandt Ombudsmanden, at det er korrekt, at skrivelsen nævner en person, der let kan identificeres, nemlig den tjenestemand, der er omfattet af Sunday Times-artiklen, og som er identificeret ved sin stilling i Kommissionen. Det er også rigtigt, at brevet citerer titlen og underoverskriften på den relevante Sunday Times-artikel. Der er imidlertid intet, der tyder på, at læserne ville give indtryk af, at klageren ønskede at gøre de beskyldninger, der er rejst i denne artikel, til sit eget. Den mere generelle kritik, som Kommissionen fremfører i brevet, er ikke rettet mod nogen navngiven eller identificerbar person. Den anden undtagelse i den redaktionelle politik kunne derfor ikke anvendes af Kommissionen som begrundelse for ikke at offentliggøre skrivelsen.

64. Med hensyn til den tredje undtagelse var Ombudsmanden enig med klageren i, at det ville være absurd at antage, at offentliggørelsen på det relevante diskussionsforum af citater fra en pressemeddelelse offentliggjort af Kommissionen selv, som ikke fordrejer budskabet i denne pressemeddelelse, kunne anses for at kunne skade beskyttelsen af uskyldsformodningen. Det blev i denne forbindelse erindret om, at Ombudsmanden, som allerede nævnt ovenfor, og selv om Ombudsmanden havde anmodet Kommissionen om yderligere forklaringer på dette spørgsmål, ikke gav noget svar i denne henseende.

65. Ombudsmanden anerkendte, at skrivelsen kritiserede Kommissionen på en meget hård måde, idet han hævdede, at den "*fremstillede fortiden*" og antydte, at den opførte sig som den slags totalitære regime, der blev afbildet i George Orwells *Nineteen Eighty-Four*.

66. Ombudsmanden mindede dog også om, at det fulgte af Kommissionens egen redaktionelle politik, at beslutninger om ikke at offentliggøre skrivelser bør være undtagelsen. I den foreliggende sag har Kommissionen ikke henvist til den ovennævnte kritik, der blev fremsat i sig selv for at begrunde sin beslutning om ikke at offentliggøre den pågældende skrivelse. Den har heller ikke godtgjort, at denne kritik ville give den ret til at påberåbe sig en af de tre undtagelser, der er fastsat i dens redaktionelle politik.

67. I lyset af ovenstående fandt Ombudsmanden, at Kommissionen ikke godtgjorde, at den havde ret til at afvise at offentliggøre denne skrivelse. Dette udgjorde endnu et tilfælde af fejl eller forsømmelser. Ombudsmanden fremsatte derfor et udkast til henstilling og opfordrede Kommissionen til også at offentliggøre brevet "*hurtigt, men unøjagtigt*".

De argumenter, der blev fremført for Ombudsmanden efter hans forslag til henstilling

68. I sin detaljerede udtalelse fastholdt Kommissionen, at dens beslutning om ikke at imødekomme klagerens klage var "*fuldstændig berettiget*". Kommissionen understregede, at den skulle overholde uskyldsformodningen. Det fremgik imidlertid af de skrivelser, som klageren ønskede offentliggjort, at de vedrørte en sag, der involverede en "*tidligere kollega*", som verserede for en belgisk domstol. Kommissionen kunne derfor ikke på sit intranetforum offentliggøre en presseartikel, der kunne undergrave denne persons ret til at blive anset for uskyldig, indtil den var bevist skyldig.

69. Dette ræsonnement fandt ikke kun anvendelse på brevet "*@europa.de*", men også på bogstaverne "*Made in Germany*" og "*hurtig, men unøjagtig*". Det var rigtigt, at disse skrivelser, samtidig med at de henviste til den tidligere kollegas sag, også behandlede andre spørgsmål, nemlig "*tidligere fungerende*" i Kommissionens RAPID-database og det "*påståede tyske ratingsystem*". Kommissionen fastholdt imidlertid sit synspunkt om, at dens forum ikke var et sted, hvor der kunne rejses tvivl om loyaliteten hos Kommissionens øvrige ansatte, såsom en gruppe tjenestemænd fra en medlemsstat, selv om dette skete ved at henvise til en avisartikel.

70. Kommissionen oplyste imidlertid, at den som et kompromis havde besluttet at offentliggøre de to sidstnævnte skrivelser med undtagelse af enhver henvisning til "*den pågældende sag/kollega*", som den ville slette.

71. I sine bemærkninger fastholdt klageren sit synspunkt om, at Kommissionen uretmæssigt censurerede hans breve. Han tilsluttede sig fuldt ud Ombudsmandens forslag til henstilling på dette punkt. Han understregede også, at Ombudsmanden havde fundet, at den første version af hans brev "*@europa.de*" kunne offentliggøres, hvilket betød, at Kommissionens insisteren på at censurere den anden version af dette brev ikke kunne accepteres. Klageren gentog

endvidere sin påstand om, at Kommissionen også burde offentliggøre sine øvrige skrivelser i sin helhed. Klageren påpegede i den forbindelse, at Kommissionen ikke havde fremsat nye argumenter. Han anmodede derfor Ombudsmanden om at fastholde sin konstatering af fejl eller forsømmelser i forbindelse med afslaget på at offentliggøre de tre skrivelser.

Ombudsmandens vurdering efter forslaget til henstilling

(1) Brevet med titlen " *@europa.de* "

72. Det fremgår klart af ovennævnte svar, at Kommissionen ikke har accepteret Ombudsmandens udkast til henstilling og derfor har besluttet ikke at benytte lejligheden til at behandle det tilfælde af fejl eller forsømmelser, som Ombudsmanden konstaterede, nemlig at Kommissionens beslutning om ikke at offentliggøre den anden version af klagerens skrivelse " *@europa.de* " ikke var begrundet i Kommissionens egen redaktionelle politik. Ombudsmanden beklager, at Kommissionen hverken har behandlet hans argumenter eller fremført nye argumenter i denne henseende. Ombudsmanden fastholder derfor sin konstatering af fejl eller forsømmelser i denne henseende.

(2) Bogstaverne "

Made in Germany

" og "

Fremragende, men unøjagtige

"

73. Først og fremmest glæder Ombudsmanden sig over, at Kommissionen har taget skridt til at efterleve sit udkast til henstilling ved at beslutte at offentliggøre ovennævnte to skrivelser. Kommissionen har imidlertid også besluttet at fjerne enhver henvisning til *Sunday Times* -sagen og til den pågældende tidligere tjenestemand fra disse skrivelser, inden den offentliggør dem. Ombudsmanden understreger, at de eneste henvisninger, der kan anses for relevante i denne henseende, for så vidt angår brevet med titlen " *Made in Germany* " findes i titlen på artiklen i *Spiegel* -magasinet, som klageren oversat til " *German Top Official in Brussels under Corruption Suspicion* " og linket til denne artikel, og for så vidt angår brevet "hurtigt, men unøjagtigt" i titlen og undertitlen på *Sunday Times* -artiklen og linket til denne artikel.

74. Ombudsmanden har allerede i sin analyse, der førte til sit forslag til henstilling, forklaret, at den omstændighed, at skrivelsen med titlen " *Made in Germany* " henviser til *Spiegel* -artiklens titel og indeholder en forbindelse hertil, ikke kan forstås således, at skrivelsen indeholder beskyldninger mod den pågældende tjenestemand, eller at den undergraver uskyldsformodningen. Han fastholder derfor sit synspunkt om, at en beslutning om ikke at offentliggøre den relevante artikel "i sin helhed" ikke kan begrundes med henvisning til Kommissionens redaktionelle politik.

75. Med hensyn til brevet "hurtigt, men unøjagtigt" er det korrekt, at det henviser til og citerer titlen på *Sunday Times* -artiklen. Som allerede anført i Ombudsmandens analyse, der førte til hans udkast til henstilling, er der imidlertid intet i dette brev, der tyder på, at klageren medtog dette afsnit for at fremsætte en anklage. Der er heller ingen grund til at antage, at den falder ind under den tredje undtagelse i Kommissionens redaktionelle politik. Ombudsmanden mener derfor ikke, at en afgørelse om at fjerne henvisninger til *Sunday Times* -sagen og dermed ikke at offentliggøre skrivelsen fuldt ud kan begrundes med henvisning til Kommissionens redaktionelle politik.

76. I lyset af ovenstående gentager Ombudsmanden sin konstatering af fejl eller forsømmelser med hensyn til Kommissionens afvisning af at offentliggøre de nævnte artikler i sin helhed.

B. Påstand om, at Kommissionen med urette nægtede at undersøge, om de øverste tyske tjenestemænd i Kommissionen var blevet kompromitteret i deres upartiskhed af det påståede tyske evalueringssystem og dermed forbundne påstande

Argumenter fremført for Ombudsmanden

77. Klageren hævdede, at grunden til, at Kommissionen ikke ønskede at offentliggøre sit brev med titlen "Made in Germany" på sit intranet, var, at den uretmæssigt forsøgte at beskytte højtstående tyske embedsmænd. Spiegel-artiklen, som han henviste til i dette brev, beskrev et ratingsystem, hvorved den tyske regering vurderede højtstående embedsmænds resultater i internationale organisationer på grundlag af kriterier, der ikke var blevet offentliggjort. Dette undergravede klart den europæiske offentlige tjenestes uafhængighed og loyalitet i strid med vedtægtens artikel 11. Tyskland havde ikke bestridt oplysningerne i denne artikel. Klageren havde derfor anmodet Kommissionen om at undersøge sine øverste tyske embedsmænd for at afgøre, i hvilket omfang dette system underminerede deres uafhængighed.

78. I sin udtalelse kommenterede Kommissionen ikke dette spørgsmål, bortset fra at henvise til årsagerne til, at klagerens anmodning i henhold til artikel 90, stk. 2, i sagen var blevet afvist. Ombudsmanden anmodede derfor den om at fremsætte bemærkninger til klagens indhold.

79. I sit svar på denne første anmodning uddybede Kommissionen, at selv om sagen kunne have været undersøgt uafhængigt af denne individuelle klage, der ikke kunne antages til realitetsbehandling, forholder det sig ikke desto mindre således, at der ikke var nogen grund hertil. Klageren havde henvist til visse artikler, der var fremkommet i den tyske presse i forbindelse med påstande mod hans tidligere tilsynsførende. Kommissionen havde truffet passende foranstaltninger i forbindelse med disse påstande. De artikler, som klageren havde henvist til, indeholdt imidlertid ingen beviser for eksistensen eller relevansen af det påståede ratingsystem. Klageren fremlagde heller ikke sådanne beviser. Kommissionen var derfor ikke i

stand til at tage stilling til dette spørgsmål og endnu mindre træffe foranstaltninger.

80. Efter at have analyseret dette svar bemærkede Ombudsmanden, at Spiegel-artiklen havde givet en ret detaljeret redegørelse for det påståede tyske ratingsystem for højtstående embedsmænd i internationale organisationer; så meget, at det var uklart, hvilke yderligere beviser klageren kunne have fremlagt i denne henseende. Han bemærkede også, at han overvejede den mulige indvirkning af et sådant system på EU-administrationen for at berettige en undersøgelse. Han anmodede derfor Kommissionen om: i) om den havde kontaktet Tyskland for at få flere oplysninger og ii) at informere ham om den holdning, den ville indtage, hvis der fandtes et sådant ratingsystem.

81. I replikken anførte Kommissionen, at den ikke fandt, at det påståede tyske bedømmelsessystem for tjenestemænd kunne have en mulig indvirkning på EU's funktion. Den fremhævede, at den selv udnævnte sine højtstående tjenestemænd og fulgte en gennemsigtig udvælgelsesprocedure, som vurderede ansøgernes fortjenester. Den havde derfor ikke til hensigt at kontakte de nationale myndigheder om disse spørgsmål.

82. I sine bemærkninger fastholdt klageren sin påstand og påstand, idet han bemærkede, at det ville være vanskeligt ikke at betragte evalueringssystemet som en indikator for et "netværk for ulovlig handel med indflydelse", og kritiserede Kommissionens manglende undersøgelse af sagen. Det var usandsynligt, at den tyske regering i høj grad vurderede topembedsmænd for at handle i Unionens interesse; snarere blev den højeste rating efter al sandsynlighed givet til de tjenestemænd, der handlede i tysk interesse. I denne forbindelse var Kommissionens svar om, at den selv udnævnte sine tjenestemænd, irrelevant.

83. Klageren bemærkede også, at det var ulogisk, at Kommissionen undersøgte en højtstående embedsmænds handlinger på grundlag af en avisartikel, men at nægte at gøre dette i forbindelse med den sag, han havde rejst, og som var blevet rapporteret af en lige så troværdig avis. I den forbindelse gjorde klageren indsigelse mod Kommissionens henvisning til et "påstået ratingsystem", idet han bemærkede, at sagen var blevet indberettet på et faktuel grundlag, og at artiklens indhold ikke var blevet anfægtet af den tyske regering. Kommissionens fortsatte passivitet udgjorde en trussel mod retsstatsprincippet og viste, at den ikke var virkelig uafhængig.

Ombudsmandens vurdering, der førte til et udkast til henstilling

84. Som allerede anført i hans anden anmodning om yderligere oplysninger fandt Ombudsmanden, at Spiegel-artiklen angiver, at den tyske regering kan anvende et ratingsystem for højtstående embedsmænd i EU og andre internationale organisationer med henblik på at foreslå dem til udnævnelse til højt profilerede internationale stillinger. Efter Ombudsmandens opfattelse ville det være helt forståeligt, hvis en medlemsstat besluttede at holde øje med sine statsborgere, der beklæder højtstående stillinger i internationale organisationer, og at vurdere deres fortjenester, således at den har en database over potentielle kandidater, som den kan bruge til at overveje, hvordan visse stillinger, der indebærer et stort ansvar, skal besættes. Et

sådan nationalt ratingsystem kan imidlertid få konsekvenser for EU's institutioner, organer, kontorer og agenturer. Dette skyldes, som klageren påpegede, at udsigten til at opnå højt profilerede job kan påvirke adfærden hos de EU-tjenestemænd, der er omfattet af et sådant ratingsystem.

85. Ombudsmanden mente, at det naturligvis er helt muligt, at ratingsystemet ikke, som klageren frygter, bedømmer embedsmænd i høj grad for at handle i national interesse, men vurderer deres lederskab eller diplomatiske færdigheder, og hvor godt de udfører deres opgaver som tjenestemænd i deres institution. Desuden vil eventuelle konsekvenser af et sådant ratingsystem for tjenestemænd, der arbejder for EU, sandsynligvis afhænge af, om og i hvilken detaljer disse tjenestemænd ved, hvilken rating de får. Da der ikke foreligger yderligere oplysninger, er det således umuligt at fastslå, om det ratingsystem, der angiveligt anvendes af den tyske regering, kan få negative konsekvenser for EU. Ombudsmanden accepterede, at der på det tidspunkt ikke var noget bevis for, at der fandtes et sådant system. Et velrenommeret nationalt nyhedsmagasin rapporterede imidlertid, at en medlemsstat anvender et sådant system, som kan have en negativ indvirkning på Kommissionens personales loyalitet over for EU. Ombudsmanden var enig i, at Kommissionen klart har et skøn ved afgørelsen af, om den vil gribe ind, når den mener, at der er eller kan være tale om en overtrædelse af EU-retten. Denne skønsmæssig bedømmelse kan imidlertid først udøves på hensigtsmæssig vis, efter at Kommissionen har undersøgt sagen og fastslået de faktiske omstændigheder. Efter Ombudsmandens opfattelse burde klagerens oplysninger således have fået Kommissionen til at undersøge sagen.

86. Kommissionen har henvist til, at den selv udnævner sine tjenestemænd, og at den gør det efter en procedure, der vurderer deres fortjenester. Den mulige fare for nationale ratingsystemer som den, der er beskrevet i *Spiegel* -artiklen, ligger imidlertid i dens potentielle indvirkning på tjenestemændene, efter at de er blevet udnævnt. Kommissionens argument viste således ikke, at der ikke var behov for en undersøgelse af det spørgsmål, som klageren havde rejst.

87. Ombudsmanden fandt derfor, at Kommissionen ikke i tilstrækkelig grad havde behandlet denne påstand og påstand. Han fandt stadig, at de nationale ratingsystemer burde undersøges, og fandt derfor, at Kommissionens afvisning af at undersøge sagen udgjorde et tilfælde af fejl eller forsømmelser. Han fremsatte således udkastet til henstilling om, at Kommissionen skulle undersøge den potentielle indvirkning, som ratingsystemet for højtstående tyske tjenestemænd i Kommissionen angiveligt drives af den tyske regering, på udførelsen af deres opgaver, navnlig på deres uafhængighed, upartiskhed og loyalitet over for EU.

De argumenter, der blev fremført for Ombudsmanden efter hans forslag til henstilling

88. I sin detaljerede udtalelse om udkastet til henstilling gentog Kommissionen, at den udnævnte personale på grundlag af deres resultater. Den tilføjede, at den ligeledes vurderede og forfremmede sit personale på samme grundlag og uden hensyn til nationalitet eller en medlemsstats mening. Den anførte, at det ikke er muligt for eksterne interessenter at udøve utilbørlig indflydelse i betragtning af Kommissionens relevante procedurer og bestemmelserne i

personalevedtægten. Kommissionen havde derfor ikke til hensigt at indlede en sådan undersøgelse.

89. I sine bemærkninger fastholdt klageren sin klage og understregede, at Kommissionens uafhængighed ville blive bragt i fare, hvis den accepterede, at en medlemsstat anvender et parallelt evalueringssystem med hensyn til højtstående tjenestemænd i Kommissionen. Med hensyn til Kommissionens argument om, at den udvalgte og forfremmede sine tjenestemænd uden nogen indflydelse udefra, påpegede klageren, at i) Ombudsmanden var klar over dette forhold, da han fremsatte sit forslag til henstilling, og ii) dette ikke fjernede den indvirkning, som det tyske kreditvurderingssystem kunne have på Kommissionens uafhængighed, eftersom et sådant system, som Ombudsmanden allerede havde anført, kunne "*indvirke på de pågældende EU-tjenestemænds adfærd*".

90. Med hensyn til Ombudsmandens erklæring om, at det var uklart, om og i hvilket omfang tyske højtstående embedsmænd blev informeret om ratingsystemet, hævdede klageren, at det efter *Spiegel* -artiklen var umuligt for dem ikke at vide noget om det. Desuden tilskyndede den omstændighed, at denne ordning ikke var offentlig, yderligere tyske tjenestemænd til at handle i Tysklands interesse snarere end i Unionens interesse med henblik på at forbedre deres karrieremuligheder. Dette undergravede deres uafhængighed, upartiskhed og loyalitet over for Kommissionen.

91. Klageren bemærkede også, at de tyske embedsmænd ikke havde "*fordømt*" det tyske parallelle ratingsystem. Han gentog derfor sin anmodning om, at ombudsmanden anbefalede, at der indledes en disciplinærsag mod de berørte tjenestemænd i Kommissionen, dvs. højtstående tjenestemænd med tysk statsborgerskab, i overensstemmelse med artikel 4, stk. 2, i Ombudsmandens statut og artikel 10.4 i gennemførelsesbestemmelserne.

Ombudsmandens vurdering efter forslaget til henstilling

92. I sin detaljerede udtalelse om Ombudsmandens forslag til henstilling gentog Kommissionen blot de argumenter, den havde fremført, inden Ombudsmanden fremsatte forslaget til henstilling. Som svar på Ombudsmandens argument om, at parallelle nationale klassificeringssystemer, hvis de rent faktisk fandtes, var mere problematiske, når tjenestemændene var blevet udnævnt, og ikke under udvælgelsesprocessen, har Kommissionen begrænset sig til at påpege, at den evaluerer og forfremmer sine tjenestemænd uden at være underlagt nogen form for indflydelse udefra.

93. Som anført i den analyse, der førte til udkastet til henstilling, er Ombudsmandens optagethed af det påståede tyske ratingsystem eller lignende systemer, der måtte være på plads i andre medlemsstater, imidlertid ikke, at en medlemsstat udvælger enkeltpersoner, som Kommissionen skal udpege eller forfremme. Hans bekymring er snarere, at tjenestemænd ikke altid må handle i EU's interesse, hvis de lader deres adfærd påvirkes af tanken om, hvordan den kan vurderes af administrationen i deres egen medlemsstat. Dette er grunden til, at Ombudsmanden overvejede og stadig mener, at påstande om et sådant parallelt system

fortjener en undersøgelse.

94. Det er korrekt, at Ombudsmanden, som klageren hævdede, også kan informere institutionerne om "*faktiske forhold, der rejser tvivl om en ansats adfærd ud fra et disciplinært synspunkt*". Ombudsmanden er imidlertid af den opfattelse, at de potentielle betænkeligheder, som påstanden giver anledning til, bør give anledning til en undersøgelse fra Kommissionens side, men han har i løbet af denne undersøgelse ikke fundet nogen faktiske omstændigheder, der kan rejse tvivl om en bestemt tjenstemands eller endog en gruppe tjenstemænds adfærd. Han understreger endvidere, at Kommissionen har vide skønsmæssige vurderinger, når den beslutter, om der skal indledes en disciplinærsag. Ombudsmanden finder det derfor ikke hensigtsmæssigt i den foreliggende sag at opfordre Kommissionen til at indlede en disciplinærsag.

95. Det må på baggrund af ovenstående konkluderes, at Kommissionen ikke har gennemført Ombudsmandens forslag til henstilling. Det tilfælde af fejl eller forsømmelser, der er identificeret i den, findes derfor stadig.

C. Anbringendet om, at Kommissionen med urette undlod at anlægge sag mod Tyskland vedrørende klassificeringssystemet for højtstående tjenstemænd og dermed forbundne krav

Argumenter fremført for Ombudsmanden

96. Klageren mente, at Tyskland ved at anvende et ratingsystem for topembedsmænd som beskrevet ovenfor undergravede grundlæggende principper for den europæiske offentlige tjeneste, navnlig EU-tjenstemænds upartiskhed, deres uafhængighed og loyalitet over for EU. Kommissionen var forpligtet til at sikre, at disse principper og de foranstaltninger, den havde truffet for at gennemføre dem, blev anvendt. Den bør derfor anlægge sag ved den kompetente domstol mod Tyskland, som er i strid med personalevedtægten.

97. Som anført ovenfor (se afsnit B) fremsatte Kommissionen ikke bemærkninger til dette spørgsmål i sin udtalelse. Da Ombudsmanden anmodede om at løse dette problem, erklærede den, at den ikke havde til hensigt at kontakte de nationale myndigheder om sådanne spørgsmål, fordi den selv udnævnte sine højtstående embedsmænd, og fordi den ikke mente, at et påstået bedømmelsessystem for tjenstemænd kunne have en indvirkning på EU's funktionsmåde.

98. I sine bemærkninger fastholdt klageren sin påstand og sit krav.

Ombudsmandens vurdering

99. Det fremgår af fast retspraksis, at Kommissionen råder over et vidt skøn ved afgørelsen af, om og på hvilken måde en medlemsstat skal forfølge påstande om, at en medlemsstat har

overtrådt traktaterne. Ombudsmanden mener, som anført ovenfor, at det ratingsystem, som Tyskland angiveligt anvender, fortjener en undersøgelse, men mener ikke, at det forhold, at Kommissionen ikke har indbragt Tyskland for en domstol i denne henseende, udgør fejl eller forsømmelser. Som allerede nævnt ovenfor er det helt muligt, at en undersøgelse vil føre til, at Kommissionen konkluderer, at et sådant ratingsystem ikke har haft en negativ indvirkning på EU's offentlige forvaltning. Under alle omstændigheder skal der forud for ethvert søgsmål foretages det trin, der er omhandlet i afsnit B ovenfor, nemlig en undersøgelse af det relevante ratingsystem.

D. Påståelse om, at Kommissionen med urette undlod at sikre, at alle pressemeddelelser til enhver tid er tilgængelige i RAPID-databasen og dermed forbundne påstande

Argumenter fremført for Ombudsmanden

100. Klageren fremførte, at ikke alle Kommissionens pressemeddelelser var tilgængelige i RAPID-databasen. I sit brev med *titlen "hurtigt, men unøjagtigt"* henviste han navnlig til to pressemeddelelser fra Kommissionen fra september 2008, som ikke kunne findes via søgefunktionen på RAPID's websted [7]. I den første af disse anførte Kommissionen, at den var blevet kontaktet af en britisk avis, der erklærede, at den havde bånd af møder mellem en embedsmand i Kommissionen og journalister, der optræder som forretningsfolk. Den anden vedrørte et forbud mod import af kinesiske mejeriprodukter.

101. I sin udtalelse kommenterede Kommissionen ikke dette spørgsmål. Den henviste blot til grundene til, at den klage, som klageren havde indgivet til den i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2, var blevet afvist. Ombudsmanden anmodede derfor den om at fremsætte bemærkninger til klagens indhold.

102. I sit svar *tog Kommissionen "til efterretning"* klagerens kritik og forklarede, at RAPID var en interinstitutionel database over pressemeddelelser, som indeholdt alle Kommissionens pressemeddelelser siden 1985 samt pressemeddelelser fra andre europæiske institutioner. Talsmandstjenesten var ansvarlig for Kommissionens pressemeddelelser, der blev offentliggjort på RAPID. Kommissionen tilføjede, at den ikke fandt, at spørgsmålet vedrørte klageren individuelt eller personligt, og at det navnlig ikke ændrede hans retsstilling.

103. Efter at have analyseret dette svar bemærkede Ombudsmanden, at klageren havde henvist til to pressemeddelelser, som ikke kunne findes i RAPID-databasen, og havde fremlagt en kopi af en af disse pressemeddelelser. Ombudsmanden anmodede derfor Kommissionen om at: i) forklare, hvorfor pressemeddelelserne ikke var tilgængelige i RAPID-databasen, eller alternativt indeholde et link til, hvor de kunne findes og ii) redegøre for de foranstaltninger, den havde truffet for at sikre, at alle pressemeddelelser var fuldt tilgængelige i databasen.

104. I sit svar på denne anden anmodning om oplysninger gentog Kommissionen, at alle

Kommissionens pressemeddelelser siden 1985 var tilgængelige på RAPID. Den indrømmede imidlertid, at den pressemeddelelse, som klageren nævnte, ikke kunne findes på RAPID. Den forklarede, at pressemeddelelser, der blev udsendt via e-mail, benævnt "espresso", ikke automatisk blev medtaget i RAPID-databasen. Den tilføjede endvidere, at Kommissionens talsmandstjeneste var begyndt at indsætte alle pressemeddelelser om "espresso" i RAPID-databasen på en systematisk måde. Dette omfattede den pressemeddelelse, som klageren nævnte.

105. I sine bemærkninger fastholdt klageren sin påstand og sin påstand og kritiserede det forhold, at det havde taget Kommissionen næsten to år at indrømme, at ikke alle pressemeddelelser kunne findes i RAPID-databasen. Han spekulerede på, hvor lang tid det ville tage dem at gøre alle pressemeddelelser tilgængelige.

Ombudsmandens vurdering, der førte til et udkast til henstilling

106. I afsnittet "om" på RAPID's websted [8] hedder det, at databasen indeholder "alle Kommissionens pressemeddelelser siden 1985". Det var kun som svar på Ombudsmandens anden anmodning om oplysninger, at Kommissionen anerkendte, at ikke alle pressemeddelelser faktisk var tilgængelige i RAPID-databasen. Kommissionen tilføjede, at den arbejdede på at indsætte alle pressemeddelelser, og at den pressemeddelelse, som klageren henviste til, nu var tilgængelig.

107. En søgning i databasen bekræftede, at Kommissionens pressemeddelelse af 5. september 2008 om Sunday Times' tilgange nu er tilgængelig i RAPID-databasen. Klageren henviste imidlertid også til en anden pressemeddelelse, som han ikke kunne finde. Denne anden pressemeddelelse, som nævnes i hans brev med titlen "Rapid, men unøjagtig", vedrører foranstaltninger, der er truffet i forbindelse med kinesisk melaminkontamineret mælk [9]. Den 11. november 2011 var denne pressemeddelelse ikke tilgængelig i RAPID-databasen.

108. Det var således klart, at Kommissionen, selv om den begyndte at indsætte alle pressemeddelelser i RAPID-databasen før februar 2011, endnu ikke havde afsluttet denne opgave. Ombudsmanden var ikke klar over, hvor mange pressemeddelelser der måtte tilføjes til nævnte database for at gøre den fuldstændig. Han bemærkede imidlertid, at Kommissionen ikke hævdede, at det pågældende arbejde var af en sådan art, at det først kunne afsluttes i november 2011. Under alle omstændigheder forstod Ombudsmanden ikke, hvorfor den anden pressemeddelelse, som klageren henviste til, stadig ikke var tilgængelig i RAPID-databasen, mere end to et halvt år efter, at klageren henledte Kommissionens opmærksomhed på, at den manglede i databasen.

109. I lyset af ovenstående fandt Ombudsmanden, at Kommissionen på trods af sin erklærede hensigt hidtil ikke havde sikret, at alle dens pressemeddelelser blev gjort tilgængelige i RAPID-databasen. Det fulgte heraf, at der var en kløft mellem erklæringen om, at alle pressemeddelelser siden 1985 er tilgængelige, og virkeligheden. Dette udgjorde et tilfælde af fejl eller forsømmelser. Ombudsmanden anbefalede derfor, at Kommissionen sikrer, at alle dens

pressemeddelelser er tilgængelige på RAPID's websted.

De argumenter, der blev fremført for Ombudsmanden efter hans forslag til henstilling

110. I sin udførlige udtalelse anførte Kommissionen, at pressemeddelelsen om "kinesisk mælkeaffære" faktisk var tilgængelig i RAPID-databasen via pressemeddelelserne "middagsudtryk" den 26. september 2008. For at afhjælpe klagerens betænkeligheder havde den imidlertid besluttet at indsætte den som en særskilt pressemeddelelse i RAPID-databasen. Kommissionen erklærede endvidere, at den "*optrappede sin indsats*" for at sikre, at alle nyligt udsendte *espresso* -pressemeddelelser blev indsat manuelt i RAPID-databasen.

111. Klageren konkluderede i sine bemærkninger ud fra denne erklæring, at Kommissionen stadig ikke havde indsat alle tidligere pressemeddelelser i RAPID-databasen, og at databasen fortsat var ufuldstændig. Faktisk havde Kommissionen ikke angivet en dato, inden for hvilken databasen ville blive fuldstændig ajourført. Han tilføjede, at Kommissionen derfor bør indsatte en passende advarsel på RAPID's websted. Han opfordrede desuden Ombudsmanden til at konkludere, at de fejl og forsømmelser, han havde konstateret, ikke var blevet afhjulpet, fordi han ikke kunne være sikker på, at alle tidligere pressemeddelelser om *espresso* var blevet medtaget i RAPID. Det eneste, han vidste med sikkerhed, var, at de to pressemeddelelser, som han havde henvist til, nu var tilgængelige i databasen.

Ombudsmandens vurdering efter forslaget til henstilling

112. Ombudsmanden noterer sig med tilfredshed, at de pressemeddelelser, som klageren henviste til i sin klage, nu er tilgængelige i RAPID-databasen, som skal indeholde "*alle Kommissionens pressemeddelelser siden 1985*". Han bemærker også, at Kommissionen henviste til klagerens brev "*hurtigt, men unøjagtigt*" som en beskrivelse af RAPID-databasens "*tidligere funktion*". Han udleder heraf, at Kommissionen arbejder aktivt på at opnå en situation, hvor ikke blot alle tidligere pressemeddelelser, men også nye, herunder pressemeddelelserne om *espresso*, indsættes i databasen inden for en rimelig frist, efter at de er offentliggjort. Under disse omstændigheder konkluderer Ombudsmanden, at Kommissionen synes at have taget skridt til at efterkomme sit udkast til henstilling vedrørende dette spørgsmål.

E. Konklusioner

113. Hvis Ombudsmanden ikke finder, at den detaljerede udtalelse, han modtager fra en institution eller et organ som svar på et udkast til henstilling, er tilfredsstillende, er Ombudsmanden i henhold til artikel 3, stk. 7, i Ombudsmandens statut bemyndiget til at forelægge Europa-Parlamentet en særlig rapport. Forelæggelsen af en særberetning giver Parlamentet som et politisk organ, der er baseret på borgernes direkte valg og spiller en vigtig rolle i Unionens forfatningsmæssige orden, lejlighed til at tage stilling til Ombudsmandens

synspunkter og konklusioner.

114. I sin årsberetning for 1998 påpegede Ombudsmanden, at det er af uvurderlig værdi for hans arbejde at kunne forelægge en særberetning for Europa-Parlamentet. Han tilføjede, at særberetninger imidlertid ikke bør fremlægges for ofte, og at de kun bør fremsættes i forbindelse med vigtige spørgsmål, hvor Parlamentet er i stand til at træffe foranstaltninger til at bistå Ombudsmanden [10]. Årsberetningen for 1998 blev forelagt og godkendt af Europa-Parlamentet.

115. I den foreliggende sag har Kommissionen ikke fulgt Ombudsmandens forslag til henstilling vedrørende a) offentliggørelsen af skrivelser på dens intranet og b) undersøgelsen af den potentielle virkning af et parallelt nationalt ratingsystem for nogle af dens højtstående embedsmænd.

116. Selv om spørgsmålet om offentliggørelsen af klagerens skrivelser på Kommissionens intranet rejser vigtige spørgsmål, bemærker Ombudsmanden også, at de omstændigheder, der har givet anledning til denne klage, er ret usædvanlige. Ombudsmanden bemærker endvidere, at Kommissionen i sidste ende indvilligede i at offentliggøre mindst dele af to af de relevante skrivelser. Under disse omstændigheder mener han ikke, at dette aspekt berettiger, at han forelægger en særberetning for Europa-Parlamentet.

117. Det andet spørgsmål, nemlig Kommissionens afvisning af at undersøge påstande om, at der findes et parallelt nationalt klassificeringssystem for nogle af dens højtstående tjenestemænd, som kan underminere deres loyalitet, kan i princippet give anledning til en særberetning. Som anført ovenfor er mange af parametrene i det påståede ratingsystem, som *Spiegel* -artiklen henviser til, imidlertid usikre, og det er derfor ikke klart, hvor alvorlig virkningen af systemet (hvis det rent faktisk eksisterer) virkelig er. Ombudsmanden mener derfor, at det ikke vil være hensigtsmæssigt at udarbejde en særlig rapport om dette spørgsmål.

118. Ombudsmanden sender dog en kopi af denne afgørelse og et resumé heraf til Europa-Parlamentet for at informere det om denne sag og sætte det i stand til at træffe de foranstaltninger, det måtte finde nødvendige.

119. Ombudsmanden afslutter derfor sin undersøgelse af denne klage med følgende konklusioner og kritiske bemærkninger:

a) Det er god administrativ praksis at begrunde beslutninger om ikke at offentliggøre breve til redaktøren med henvisning til den offentliggjorte redaktionelle politik og under hensyntagen til de principper, som denne politik implementerer. I den foreliggende sag nægtede Kommissionen at offentliggøre de fulde versioner af tre breve, som klageren havde fremsendt til den (den anden version af brevet med titlen @europa.de), i diskussionsforummet på Intracomm (Kommissionens intranet). brevet "Made in Germany" og brevet med titlen "hurtigt, men unøjagtigt") uden at give tilstrækkelige

begrundelser for, at det nægtede at gøre det. Dette svarer til et tilfælde af fejl eller forsømmelser.

B) Det er god administrativ praksis at undersøge den potentielle indvirkning, som et klassificeringssystem for højtstående tjenestemænd i Kommissionen, der angiveligt drives af en medlemsstats regering, kan have på udførelsen af deres opgaver, navnlig deres uafhængighed, upartiskhed og loyalitet over for EU. I den foreliggende sag nægtede Kommissionen at gøre dette, selv om der var gode grunde til at indlede en sådan undersøgelse. Dette svarer til et tilfælde af fejl eller forsømmelser.

C) Kommissionen har taget skridt til at efterkomme Ombudsmandens forslag til henstilling om at sikre, at alle dens pressemeddelelser er tilgængelige på RAPID's websted. Der er derfor ingen grund til yderligere undersøgelser af dette aspekt af klagen.

Klageren og Kommissionen vil blive underrettet om denne afgørelse.

P. Nikiforos Diamandouros

Udfærdiget i Strasbourg, den 17. december 2012

[1] <http://www.timesonline.co.uk/tol/news/politics/article4692906.ece> [Link]

[2] <http://www.spiegel.de/politik/ausland/0,1518,577597-2,00.html> [Link]

[3] Oversættelse af den originale franske udgave af Den Europæiske Ombudsmands kontor.

[4] Sag F-80/08, *Wenig mod Kommissionen*, dom af 30. november 2009, endnu ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 68.

[5] Sag *Allenet de Ribemont mod Frankrig*, dom af 10. februar 1995 (A-serien nr. 308, præmis 38).

[6] Sag F-80/08, nævnt ovenfor i fodnote 4, præmis 11 og 69.

[7] <http://europa.eu/rapid/searchAction.do> [Link]

[8] <http://europa.eu/rapid/showInformation.do?pageName=about> [Link]

[9] Denne pressemeddelelse var tidligere tilgængelig på den daværende sundhedskommissær Androulla Vassiliou's websted. Mens titlen på pressemeddelelsen og linket til pdf-dokumentet stadig findes på http://ec.europa.eu/dgs/health_consumer/dyna/vassiliou/press_releases.cfm

[Link], fører linket tilbage til indekssiden for Barroso I-Kommissionen, som ifølge en etiket øverst på denne side blev arkiveret den 16. februar 2010.

[10] Årsberetning for 1998, s. 27-28.